

гъби свою на⁸къ въ девятаадесатомъ вѣкѣ; и да слази, да речемъ тако, на стъпка непросвѣщеніѧ, единъ народъ даровитъ, традолюбивъ и воинственъ!

Воистиннѣ, отъ горе^реченныѧ обстоятельства (*причины) не може да сѧ чака, че новаѧ Болгарска Словесность ще сѧ бо-

преподаде свой Отче Нашъ сосъ славянски бъкви, но да замѣниава греческіѧ со славянски бъкви въ бъкви. Това не ще да рече дръгъ и нѣщо, само да види читатель поясно, до каква стъпка, или мѣра е развалилъ този Грекъ славянскіѧ рѣчи со свои гречески бъкви. Виждъ како:

Аттас нос, иуде есси на небиси, да се-
фтито (вм. да сphetито) има твеон; да
проито картвос (вм. карство) твеон; да
фъто бола твea, акос на небиси и на ҳами-
ли. Хлев нон ен⁸сой досо нонъ діисин; и
аставе нон телхи ноia, окос и мыс астабомен
телестикон нон; и ни вівадис ноi вен птосы, но
суваве ноi ан лагавого. Амин

Чисто сѧ види че тойзи Грекъ не е^р
писалъ сичкій този Отче Нашъ подъ дик-
товка (*казуваніе дръгомъ да пише); за-
што на мѣсто земли е написалъ ҳамили;